

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.340/2025/4.
A felperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (felperes címe.)
A felperes képviselője:	dr. Ozsváth Zsolt kamarai jogtanácsos
Az alperes:	alperes (alperes címe)
A per tárgya:	illetményrel kapcsolatos közszerületi jogviszonnyal összefüggő jogszerűtlenül igénybe vett távolléti díj megfizetése
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 1.K.700.846/2024/13. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes a felperesnél a helység1i Rendőrkapitányság helység2 Rendőrőrs őrsparancsnok-helyettesi beosztását töltötte be hivatásos szolgálati jogviszonya 2023. szeptember 30-ai közös megegyezéssel történő megszüntetéséig. A helység1i Rendőrkapitányság vezetője a szám1 számú parancsában az alperes számára 2021. július 23-ai hatállyal 10 munkanap pótszabadságra (covid-pótszabadság) való jogosultságot állapított meg, egyúttal tájékoztatta, hogy a pótszabadságot 2023. december 31-ig veheti igénybe, annak pénzbeli megváltására nincs lehetőség.

[2] A felperesnél a covid-pótszabadságok igénybevételével kapcsolatban 2024. április és május hónapban ellenőrzés került lefolytatásra, melyről a szám2 számú jelentés készült, és amely rögzítette, hogy az alperes részére az öt megillető 10 nap helyett 11 nap covid-pótszabadságot adtak ki, vagyis egy nap pótszabadság igénybevételére jogszerűtlenül került sor. A jelentés megállapítása szerint az utolsó, 11. napként 2022. június 3-ára kiadott pótszabadságot a szabadság engedély jegyek és a szabadság nyilvántartólap igazolása szerint az alperes rögzítette a szolgálatvezénylés modulban. A megállapítás szerint az alperes részére a szolgálatvezénylés modulban a humánigazgatási szolgálat által a felperes rendelkezésére bocsátott adatoknak megfelelő számú éves alap- és pótszabadságot rögzítettek.

[3] Az ellenőrzésről szóló jelentést a rendőrkapitány 2024. május 24-én ismerte meg. A felperes a 2024. június 7-én kelt szám3 számú iratában tájékoztatta az alperest arról, hogy jogalap nélkül vett igénybe pótszabadságot, egyúttal felhívta, hogy a jogalap nélkül kifizetett távolléti díj visszafizetését vállalja-e. A felhívás alapján önkéntes teljesítés nem történt.

[4] A 2022. június havi illetmény elszámolására vonatkozó bizonylatot 2022. július 3-án állították ki, vagyis az illetmény jogalap nélküli kifizetésére 2022. július 3-án került sor, ekkor számfejtették a többletként kiadott egy nap covid pótszabadságot.

[5] Az alperes a 2022. június havi illetményelszámolásból nem láthatta azt, hogy plusz egy nap pótszabadság került elszámolásra, mivel nem került sor többletkifizetésre, az alperes a teljes június havi illetményét megkapta, és a fizetési jegyzéken nem tüntették fel külön a covid pótszabadság jogcímén történő távolléti díj kifizetést.

A kereset és a védírat

[6] A felperes a 2024. július 18-án benyújtott keresetlevelében az alperes kötelezését kérte a 2022. június 3-án jogszerűtlenül igénybe vett pótszabadság napjára kifizetett 29.018 forint távolléti díj és késedelmi kamata megfizetésére. A kereset jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 270. § (2) bekezdését és a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 134. § (3) bekezdését jelölte meg.

[7] Hivatkozása szerint az alperes részéről jogalap nélkül igénybe vett pótszabadság idejére kifizetett távolléti díj visszakövetelésére jogszabály a felperes szervezetén belüli eljárásról nem rendelkezik. A SARS-CoV-2 koronavírus-világjárvány következményeinek elhárításában résztvevő foglalkoztatottakat megillető pótszabadságról szóló 327/2021. (VI. 10) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (2) bekezdése szerint a felperes a 2021. évben a SARS-CoV-2 koronavírus-világjárvány következményeinek elhárításában részt vett, a 2021. évben esedékes szabadságán felül pedig további 10 munkanap pótszabadságra volt jogosult. A Korm. rendelet 1. § (4) bekezdése alapján a pótszabadságot az esedékesség évét követő 2. év végéig lehet igénybe venni. A szolgálatvezénylési adatok szerint az alperes 2022. évben 11 nap covid-pótszabadságot és 37 nap, a Hszt. szerinti alap- és pótszabadságot, összesen 48 nap szabadságot vett igénybe. A 2022. június 3-án igénybe vett covid-pótszabadságot az alperes rögzítette a rendszer1 rendszer elektronikus szolgálatvezénylési moduljában, így az igénybevétel feltételeinek ellenőrzése is az ő felelősségi körébe tartozott.

[8] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte. A követelés jogalapját vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

[10] Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes a jogszabály által meghatározott határidőn belül terjesztette-e elő a keresetlevelét. Megállapította, hogy a felperes a Hszt. 164. § (3) bekezdésén alapuló igényét a Kp. 134. § (3) bekezdése szerint érvényesíthette, a keresetlevelet az azt megalapozó tényről, körülményről való tudomásszerzéstől számított 90 napon belül terjeszthette elő. Rögzítette, hogy mivel a felperes által az illetmény jogalap nélküli kifizetésére 2022. július 3-án került sor, ugyanis ekkor számfejtették a többletként kiadott egy nap covid-pótszabadságot, és a felperes a keresetlevelét 2024. július 18-án nyújtotta be, az illetmény 2022. július 3-i kifizetésétől számított 60 nap eltelt a felperesi keresetlevél benyújtásáig, ezért a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az alperes tudott-e, illetőleg tudnia kellett-e a jogalap nélküli kifizetésről. Rögzítette, hogy az alperes a bérelszámolási bizonylatokból szerzett tudomást arról, hogy milyen jogcímen, milyen összegeket számfejtettek részére. A 2022. július 3-ai bérelszámolási bizonylat nem tartalmazott elszámolást a kifizetett szabadságról, ilyen jellegű jogcímet az elszámolás nem tüntetett fel, kizárólag a havi illetmény számfejtésére került sor. Márpedig a BH 200/124. számú eseti döntés szerint az illetményről részletes elszámolást kell adni, amelynek olyannak kell lennie, hogy az elszámolás helyességét, a levonások jogcímét a munkavállaló ellenőrizni tudja. A Kúria az Mfv. 10.329/2019/4. számú ítéletében [(10) bekezdés] kifejtette, hogy a hivatásos állomány tagjának a kifizetés jogtalanságáról az illetmény felvételekor kell tudnia ahhoz, hogy az általános elévülési időn belül követelhesse vissza a jogosulatlanul felvett illetményt a munkáltató.

[11] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes 2022. június havi illetményelszámolása e követelménynek nem felelt meg, abból nem tűnt ki, hogy az alperes a tárgyhónapban covid-pótszabadságot vett igénybe, és arra a felperes illetményt (távolléti díjat) számolt el. A bérkifizetési elszámolásból az alperes nem tudhatta, hogy hány nap szabadságot számoltak el részére 2022. június hónapra, mivel azt az elszámolás nem tartalmazta. Főszabályként a szabadság kiadásáról a munkáltató intézkedik, az ő feladata annak ellenőrzése, hogy az érintett jogosult-e szabadságra, vagy sem. A 2022. június 3-ára vonatkozó covid-pótszabadságról a szabadság engedély-jegyet az alperes őrsparancsnoka, személyl ellenjegyezte, írta alá, melyből az következik, hogy ő engedélyezte az alperes részére a covid-pótszabadság igénybevételét. Ennek alapján az alperes megalapozottan gondolhatta, hogy a covid-pótszabadság jogszerűen került részére kiadásra.

[12] Az elsőfokú bíróság nem fogadta el azt a felperesi hivatkozást, hogy az alperesnek abból kellett tudnia, hogy jogszerűtlenül vette igénybe a június 3-ai pótszabadságot, hogy azt maga írta be a rendszerbe. A szabadságot ugyanis az őrsparancsnoka engedélyezte, a felperes pedig legfeljebb csak rögzítette azt. A bíróság álláspontja szerint a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy azért nem ellenőrizte a beírt

szabadságot az alperes előjárója, mert az alperes az helység2 Rendőrőrs őrsparancsnok helyetteseként maga írta be a szabadságát. Az alperes esetében is a felettesének, azaz az őrsparancsnoknak kellett intéznie a szabadság kiadását és nyilvántartását, melyek megtörténtét egyébként a csatolt engedély-jegyek igazolják is. A hivatásos állomány tagjának nem kötelessége felülvizsgálni a munkáltató által engedélyezett és kiadott szabadság mértékét. Az alperesnek nem kellett tudnia arról, hogy egy nap covid-pótszabadságot az engedélyezett mértéken felül vett igénybe jogosulatlanul. A visszakövetelt illetmény kifizetésekor nemcsak az alperes, de a felperes sem volt annak tudatában, hogy a kifizetés alaptalan volt, hiszen a felperes hivatkozása szerint csak az ellenőrzési jelentésből szerzett erről tudomást. Az így kifizetett illetményt ezért nem az általános elévülési időn belül, hanem 60 napon belül lehetett visszakövetelni, amire tekintettel a felperes elkésetten érvényesítette a jogalap nélkül kifizetett illetmény visszakövetelésére vonatkozó igényét az alperessel szemben.

A fellebbezés és az észrevétel

[13] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresetének teljesítését kérte.

[14] Állította, hogy az elsőfokú bíróság a perbeli tényállást csak részben állapította meg helyesen, és a hibás tényállásra vezethető vissza azon téves következtetése, hogy a 2022. június havi illetmény kifizetésekor az alperes nem került tájékoztatásra arról, hogy a covid-pótszabadság idejére távolléti díjat kapott, és ezért túllépte volna a Hszt. 164. § (3) bekezdése szerint a keresetindításra rendelkezésre álló határidőt.

[15] A Hszt. 3. §-ában foglaltak szerint a szolgálati viszony alanyai a jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelően kötelesek eljárni és kölcsönösen együttműködni. Kötelesek egymást tájékoztatni minden olya tényről, adatról, körülményről vagy változásról, amely a szolgálati viszony létesítése, valamint az e törvényben meghatározott jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése szempontjából lényeges. A perben csatolta azokat a bizonyítékokat, amelyek alapján megállapítható, hogy a rendszer1 rendszer szolgálatvezénylési modulja rögzítette, hogy az alperes mikor vett igénybe covid-pótszabadságot. Az alperes a rendszer1 rendszer adataihoz bármikor hozzáférhetett, megismerhette. Ugyancsak csatolásra került az alperes szabadságnylvántartó lapja, amely papír alapon tartalmazta az alperes részéről igénybe vett szabadságok mértékét és napjait. Ehhez a nyilvántartáshoz is bármikor az alperes hozzáférhetett, vagyis eleget tett tájékoztatási kötelezettségének.

[16] A Hszt. 3. §-ára figyelemmel logikusan elvárható volt az alperestől, hogy mielőtt covid-pótszabadság igénybevételére vonatkozó kérelmet nyújt be a feletteséhez, tájékozódjon, hogy van-e még igénybe vehető covid-pótszabadsága, és ha van, az milyen mértékű (hány nap). Erre figyelemmel az alperes tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy neki hány nap covid-pótszabadság jár, abból mikor, és hány napot vett igénybe. Mivel a 2022. június 2-án és 3-án igénybe vett covid-pótszabadságot a rendszer1 rendszerben maga alperes rögzítette, és saját perbeli nyilatkozata szerint is (1.K.700.846/2024/7. számú jegyzőkönyv 3. oldal 6. bekezdés) ellenőriznie kellett volna a covid-pótszabadság adatait, saját mulasztásának köszönhető, hogy nem tudott a covid-pótszabadság túlvételezéséről.

[17] Tévesen hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy a szabadság kiadásáról főszabályként a munkáltató intézkedik, ezért az ő feladata annak ellenőrzése, nem is jelölt e

vonatkozásban jogszabályi rendelkezést. A Hszt. 3. §-ából nem vonható le arra vonatkozóan következtetés, hogy a munkáltatót egyedül terhelte a covid-pótszabadság igénybevételével kapcsolatos felelősség, míg az alperes teljes felelőtlenség mellett bármely kérelmet benyújthatott. Összességében álláspontja szerint az alperes tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy jogszerűtlenül vett igénybe 2022. június 3-án covid-pótszabadságot. Az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított jelentőséget annak, hogy a 2022. júniusi illetménykimutatásban nem rögzítette az alperes számára, hogy mely napon számolt el covid-pótszabadságnapra távolléti díjat. Amennyiben rögzítette volna, akkor sem derült volna ki az alperes számára, hogy túlvételezés történt. Az alperes a saját mulasztására előnyök szerzése érdekében nem hivatkozhat. Az elsőfokú bíróság megsértette a Kp. 78. § (1) és (2) bekezdést, és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdése, továbbá a Kp. 84. § (2) bekezdése és a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésében írt rendelkezéseket.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[18] A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

[19] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között - a fellebbezésben felhozott indokokat alapul véve - bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a fellebbezésében részben az elsőfokú bíróság ténymegállapításait, egészében a bizonyítékértékelését is vitatta. A joggyakorlat alapján a mérlegelés akkor okszerűtlen, ha az ítéletben rögzített tényállás iratellenes, illetőleg, ha az elsőfokú bíróság az adott bizonyítékok alapján nem juthatott volna az általa elfogadott következtetésre, vagyis a tényállás megállapítása során logikai hibát vétett. Nem elégséges az okszerűtlen mérlegelésre általánosságban hivatkozni, konkrétan meg kell jelölni, hogy a bíróság milyen bizonyítékból vont le okszerűtlen következtetést, illetve milyen bizonyítási hiányosságok miatt nem tekinthető az ítélet megalapozottnak, azonban ezt a fellebbezés nélkülözte, e körben csupán a Hszt.3.§-a sérelmére hivatkozott.

[20] Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a felperes a Hszt. 164. § (3) bekezdésén alapuló igényét a Kp. 134. § (3) bekezdése szerint érvényesíthette, a keresetlevelet az azt megalapozó tényről, körülményről való tudomásszerzéstől számított 90 napon belül terjeszthette elő. Tekintettel arra, hogy a felperes a közszolgálati jogviszonyból eredő 29.018 forint összegű távolléti díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest, a peres eljárást a Kp. marasztalási perekre vonatkozó XXIII. fejezetének rendelkezései szerint, azon belül is a nem közigazgatási szerv ellen indított per további különös szabályai alapján kellett elbírálni, amelyek a perindításra vonatkozóan külön rendelkezéseket tartalmaznak. A Kp. 134. § (3) bekezdése kimondja, hogy ha törvény eltérően nem rendelkezik, a keresetlevelet a perben érvényesített igényt megalapozó tényről, körülményről való tudomásszerzés időpontjától számított kilencven napon belül kell a bíróságnál benyújtani. Ugyanezen szakasz (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha törvény az igény érvényesítésével kapcsolatban megelőző eljárás lefolytatását írja elő, a keresetlevelet az

eljárást befejező döntés felperessel való közlésétől számított harminc napon belül a bíróságnál kell benyújtani.

[21] A Kúria már több döntésében is úgy foglalt állást, hogy a rendvédelmi szerv a hivatásos állomány tagjával szembeni marasztalási igény érvényesítése esetén a tudomásszerzéstől számított kilencven napos keresetindítási határidőn belül fordulhat a bírósághoz (Kpkf.VII.40.182/2020/3., Kf.VII.40.518/2021/3., Kf.III.39.482/2021/5., Kpkf.III.45.132/2022/4.). Ezek a döntések ugyan más-más jogcímen keletkezett munkáltatói követelésekből eredő igényérvényesítésre vonatkoztak, azonban abban egyezők voltak, hogy - megelőző eljárás hiányában - valamennyire a Kp. 134. § (3) bekezdését kellett alkalmazni. Jelen ügy az e döntések alapjául szolgáló tényállásoktól e tekintetben nem különbözik, ezért azokat - függetlenül attól, hogy a felperes követelése az alperes milyen jogcímű tartozásából eredt, és hogy indított-e a tartozást érintő szolgálati panaszeljárást az alperes, vagy sem - jelen esetre is irányadónak kellett tekinteni.

[22] A Kúria azt is kimondta, hogy a Kp. 134. § (4) bekezdése arra az esetre irányadó, ha a közigazgatási szerv az igényét kizárólag úgy tudja érvényesíteni, hogy előtte megelőző eljárást folytat le. A szabadság-túlkívét vonatkozásában azonban megelőző eljárásról a Hszt. nem rendelkezik. Nem tekinthető ilyennek a hivatásos állomány tagja által kezdeményezett szolgálati panaszeljárás, mivel az nem felel meg a Kp. 4. § (7) bekezdése 4. pontjában rögzített fogalmi kritériumoknak, amelyek értelmében megelőző eljárás a jogvita tárgyává tett közigazgatási cselekmény megvalósítására folytatott közigazgatási hatósági vagy jogorvoslati eljárás. A közszolgálati tárgyú anyagi jogi jogszabályban szabályozott pert megelőző jogorvoslati eljárás ugyanis csak akkor minősülhet a Kp. szerinti megelőző eljárásnak, ha a jogorvoslat alapjául szolgáló eljárás (pl. fegyelmi, kártérítési eljárás) lefolytatására vonatkozó garanciális szabályokat, a tisztességes eljáráshoz való jog alapvető garanciáit maga az anyagi jogi jogszabály rögzíti [1/2022. (VI. 8.) KK vélemény], ilyen szabályozást azonban a Hszt. 267-268. §-a nem tartalmaz.

[23] A Hszt.) 164. § (3) bekezdése értelmében a jogalap nélkül kifizetett illetmény 60 napon belül az előlegnyújtásból eredő követelésre vonatkozó szabályok szerint visszakövetelhető a hivatásos állomány tagjától. Az általános elévülési időn belül visszakövetelhető a jogalap nélkül felvett illetmény, ha annak alopaltanságáról a hivatásos állomány tagja tudott vagy tudnia kellett volna. A Hszt. 163. § (4) bekezdésének e rendelkezése, amelyik a jogalap nélkül kifizetett illetmény hatvan napon túli, az elévülési időn belüli visszakövetelhetőségére utal, nem speciális keresetindítási határidő. A Hszt. 164. § (3) bekezdésének lényege - éppen a már kifizetett illetmény védelme érdekében - az, hogy amennyiben a jogalap nélkül kifizetett illetmény visszakövetelésére 60 napon túl kerül sor, úgy az az elévülési időn belül is csak akkor vezethet eredményre, ha a hivatásos állomány tagja a kifizetés alopaltanságáról tudott, vagy arról tudnia kellett.

[24] A felperes által az illetmény jogalap nélküli kifizetésére 2022. július 3-án került sor, ugyanis ekkor számfejtették a többletként kiadott egy nap covid pótszabadságot, a felperes pedig a keresetét 2024. július 18-án nyújtotta be, így helytállóan állapította meg az

elsőfokú bíróság, hogy az illetmény jogalap nélküli kifizetésétől a keresetlevél benyújtásáig 60 nap eltelt, amire tekintettel nem mellőzhette annak vizsgálatát, hogy az alperes tudott-e, illetőleg tudnia kellett-e a jogalap nélküli kifizetésről. A rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyában – ugyanúgy, mint más, munkavégzésre irányuló, egzisztenciát biztosító jogviszonyban - az illetmény védelmére a jogalkotó különös hangsúlyt fektetett, ezért jóhiszemű eljárás esetén, amikor a kifizetés alaptalanságáról a hivatásos állomány tagja nem tudott, de még csak nem is tudhatott, azt visszakövetelni csak a jogszabályban meghatározott szigorú időbeli keretek betartásával lehet. Ez az értelmezés a Hszt. 164. § (3) bekezdéséből következik.

[25] A Kúria a Kfv.III.45.002/2025/5. számú döntésében azt is kimondta, hogy A Hszt. 270. § (2) bekezdéséből és a kúriai joggyakorlatból szintén az következik, hogy ha van olyan törvény által szabályozott eljárás, ami a rendvédelmi szerv igényét érinti, a rendvédelmi szervnek nincs lehetősége közvetlenül bírósághoz fordulni, mivel ezzel a felek együttműködési kötelezettségét sértené. A felesleges jogviták elkerülését célzó jogalkotói célkitűzésnek is ez az értelmezés felel meg. Ilyen jogszabályi környezetben a kötelezően előírt, viszonylag rövid határidőben történő jogszerű igényérvényesítés a rendvédelmi szerv részéről nem eredményezheti a Hszt. 3. §-ában rögzített együttműködési kötelezettség megsértését, a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelő eljárás sérelmét sem. Különösen nem minősülhet ez az eljárás a Hszt. 4. § (1)-(2) bekezdésében tilalmazott joggal való visszaélésnek, mivel a rendvédelmi szerv a követelésének bíróság előtti érvényesíthetőségétől esik el, ha nem tartja be a Kp. 134. § (3) bekezdésében megszabott határidőt. Ezen eljárás nem mások jogos érdekeinek csorbítására, vagy érdekérvényesítési lehetőségeinek korlátozására vezet, hanem épp ellenkezőleg, az a rendvédelmi szerv saját igényérvényesítésének jogszerű útja.

[26] Az iratanyag alapján az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy a 2022. július 3-i bérelszámolási bizonylat nem tartalmazott elszámolást a kifizetett szabadságról, ilyen jellegű jogcímet az elszámolás nem tüntetett fel, kizárólag a havi illetmény számfejtésére került sor.

[27] Az irányadó tényállás szerint az alperes a 2022. évben 11 nap covid pótszabadságot és 37 nap Hszt. szerinti alap és pótszabadságot, összesen 48 nap szabadságot vett igénybe. Az alperes azonban a Korm. rendelet alapján, mint a koronavírus világjárvány következményeinek elhárításában résztvevő foglalkoztatott, 10 munkanap covid pótszabadságra volt jogosult. E pótszabadságot a Korm. rendelet 1. § (6) bekezdése alapján a foglalkoztatott többi szabadságától elkülönítetten kellett nyilvántartani, a (4) bekezdés szerint a kiadás rendjére a foglalkoztatott jogviszonyára irányadó jogszabályokat kellett alkalmazni azzal, hogy a pótszabadságot az esedékesség évét követő második év végéig lehetett igénybe venni. Ezen kívül a Korm. rendelet 1. § (5) bekezdése arról is rendelkezett, hogy a pótszabadságot pénzben megváltani nem lehet.

[28] A szabadság nyilvántartásának, kiadásának szabályait a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő

személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015.(VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 78-80.§-ai határozták meg. A BM rendelet 78.§ (2) bekezdése szerint a szabadság nyilvántartását, a szabadságolási terv elkészítését és a szabadság kiadásának tervezését szervezeti egységenként a szolgálati feladatok függvényében és az érintettek igényének figyelembevételével az állományilletékes parancsnok intézkedése szerint kell végrehajtani. A szabadság kiadása tehát munkáltatói utasításnak minősül, amely arra irányul, hogy a munkavállaló a beosztás szerinti munkaidejében mentesüljön a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettsége alól. A kiadás időpontjának meghatározása törvényben meghatározott keretek között a munkáltató jogosultsága, ám magának a szabadságnak a kiadása a munkáltató számára egyértelmű köteletség. A covid-pótszabadságot külön kell nyilvántartani a többi szabadságtól, ez a felperest terhelte. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes esetében is felettesének, azaz az őrsparancsnoknak kellett intéznie a szabadság kiadását és nyilvántartását, melynek megtörténtét a csatolt engedély jegyek igazolták is.

[29] A Hszt. 164. § (3) bekezdése szerinti 60 napos határidő jogvesztő anyagi jogi határidő. A 60 napos határidőt követően ezért - abban az esetben is, ha a munkáltató rendvédelmi szerv 60 napon belül fizetési felszólítással élt, amely nem vezetett eredményre - a 3 éves elévülési időn belül kizárólag akkor érvényesítheti követelését bíróság előtt, ha a hivatásos állományú az illetmény felvételekor tudott arról, hogy az illetményfizetés jogalap nélküli, vagy a jogalap hiányáról tudnia kellett volna. A határidőben kiadott fizetési felszólítás nem keletkeztet jogot arra, hogy eredménytelensége esetén a munkáltató peres eljárást kezdeményezzen arra hivatkozással, hogy a fizetési felszólításban foglaltaknak a hivatásos állomány tagja nem tett eleget. A bíróság előtti peres eljárást előidéző jogi tény ugyanis az illetmény téves kifizetése lehet, nem pedig a felszólítás eredménytelen volta. Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban is, hogy hivatásos állomány tagjának nem kötelessége felülvizsgálni a munkáltató által engedélyezett és kiadott szabadság mértékét.

[30] A Hszt. 164.§ (3) bekezdés 2. mondata a hivatásos állományúval szemben elvárhatósági mércét rögzít (tudott vagy tudnia kellett volna). A felperes által felhívott Hszt. 3. § ezzel szemben a jóhiszeműség és a tisztesség a szolgálati jogviszonyban álló felektől általában elvárható magatartás alapkövetelménye (objektív elvárási szint), amelynek a jogalkotó részéről történő meghatározása azt a társadalmi elvárást fejezi ki, hogy a felek szolgálati jogviszonnyal összefüggő magatartását a jóhiszeműség és a tisztesség követelményeinek megfelelő kölcsönös együttműködési szándék vezesse, a rendeltetésszerű joggyakorlás követelménye érvényesüljön. Az együttműködési kötelezettség teljesítésének központi eleme a kölcsönösség, a szolgálati jogviszony alanyai a jogaik és kötelezettségeik teljesítése során egymás jogának, jogos érdekeinek figyelembevételével, tiszteletben tartásával kötelesek eljárni (kötelesek együttműködni). A felek együttműködési kötelezettségének elősegítése érdekében a Hszt. külön is rendelkezik a tájékoztatási köteletség követelményeiről és e követelmények alkalmazhatóságának terjedelméről (korlátjairól). A tájékoztatási kötelezettség általános korlátját képezhetik a felek védett érdekei, különösen a munkáltató szolgálati, gazdasági érdekeinek, illetve a munkavállaló személyiségi jogainak a védelme (Kúria, Kfv.VII.45.019/2025/6.).

[31] Osztja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érvelését a tekintetben, hogy a munkáltatónak az illetményről részletes elszámolást kell adni, amelynek olyannak kell lennie, hogy az elszámolás helyességét, a levonások jogcímét a munkavállaló ellenőrizni tudja, Mely a munkavállaló védett érdekeiből következik. Márpedig az alperes 2022. június havi illetmény elszámolása e követelménynek nem felelt meg, mivel abból nem tűnt ki, hogy az alperes a tárgyhónapban covid szabadságot vett igénybe, s arra a felperes illetményt (távolléti díjat) számolt el. Mindez olyan védett érdek, amelyet a Hszt. 3.§-ára hivatkozás nem írhat felül.

[32] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[33] Az alperes a másodfokú eljárásban ellenkérelmet nem nyújtott be, perköltsége nem merült fel, ezért arról az ítéltáblának a Kp. 112. § (3) bekezdése és 99. § (3) bekezdése folytán irányadó 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 81. § (1)-(2), (5) bekezdései, valamint 82. § (3) bekezdése alapján rendelkeznie nem kellett.

[34] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték a felperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[35] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[36] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 2.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke, előadó

dr. Tóth László s.k.
bíró

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
bíró